

Arrest

nr. 346 227 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Albanese en Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 18 april 2022 en verzoekt op 28 april 2022 een eerste keer om internationale bescherming. Op 29 november 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 22 december 2023.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, verzoekt verzoekster op 17 mei 2024 een tweede keer om internationale bescherming. Op 14 juni 2024 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 12 maart 2025.

1.3. Andermaal zonder België te hebben verlaten, verzoekt verzoekster op 14 april 2025 een derde keer om internationale bescherming. Op 31 oktober 2025 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot de

niet-ontvankelijkheid van haar verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend ter kennis van verzoekster wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Vushtrri (Kosovo) en bent u een Kosovaars staatsburger. U was van 2011 tot 2021 gehuwd met de Albanees A. T. U verbleef in deze periode in Albanië en bekwam in 2018 of 2019 de Albanese nationaliteit.

Tijdens uw huwelijk kende u veel problemen met uw toenmalige partner en diens moeder. U werd fysiek en psychologisch mishandeld. Daarnaast kent u sinds jonge leeftijd veel gezondheidsproblemen en onderging u in de loop van de jaren tal van operaties in verschillende landen. Vanaf het einde van uw huwelijk verbleef u afwisselend bij familie en vrienden in Kosovo en Albanië, u had geen eigen verblijfplaats. Op 17 of 18 april 2022 verliet u Albanië en reisde u met de bus naar België.

*Op 28 april 2022 diende u een **eerste verzoek om internationale bescherming** in België in. Op 29 november 2022 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. Op 22 december 2023 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U ging hiertegen niet in beroep.*

*Op 17 mei 2024 diende u, zonder België verlaten te hebben, een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U stelde dat uw medische problemen nog steeds actueel waren; dat een gescheiden vrouw in Kosovo en Albanië waardeloos is en amper op steun kan rekenen; en u een rustig en normaal leven in België wilde leiden. Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 14 juni 2024. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 12 maart 2025. Op 9 oktober 2024 werd ook uw aanvraag voor medische regularisatie (9ter) onontvankelijk verklaard door de DVZ.*

*Op 14 april 2025 diende u uw huidige, **derde verzoek** in. U verwijst hierbij louter opnieuw naar uw medische problemen en dient een grote hoeveelheid medische documenten in. U heeft borstkanker en huidkanker, alsook diabetes en problemen met uw bloeddruk. Uw advocaat stuurde op 27 oktober 2025 een e-mail met nog verdere medische documenten door. Gelet op het feit dat uit de e-mail van uw advocaat blijkt dat het om meer 200 pagina's louter medische documenten gaat, werden deze niet aan uw dossier toegevoegd.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U heeft weliswaar tal van medische problemen, doch uit niets blijkt dat deze u ervan weerhouden hebben volledige verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

*Er dient gewezen te worden op de vaststelling dat uw **eerste verzoek** door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat de door u aangehaalde medische problemen, het kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in Kosovo en in België, en de medische fouten waarvan u het slachtoffer werd, elementen waren die niet op zich geen verband hielden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van*

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Evenmin maakte u aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de hulp of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten om deze medische fouten aan te klagen. Uw bewering nergens terecht te kunnen in Kosovo was een motief van louter socioeconomische aard en ressorteerde als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de vaststellingen van het Commissariaat-generaal. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan.

In het kader van uw **tweede verzoek** werd vastgesteld dat u naar motieven verwees die u reeds in het kader van uw eerste beschermingsverzoek had uiteengezet. Het louter herhalen van deze motieven deed echter niets af aan de vaststelling dat de door u ingeroepen motieven van medische en socio-economische aard waren die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd opgemerkt dat in geval van eventuele (veiligheid) problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwijst immers louter opnieuw naar uw medische problemen (verklaring volgend verzoek, vraag 17, 20, 21, 24). Zoals reeds uitvoerig gemotiveerd door zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste en tweede verzoek, houden medische problemen geen verband met het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming. Een verzoek om internationale bescherming heeft immers als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde medische documenten doen hier geen afbreuk aan, aangezien uw medische toestand op zich niet ter discussie staat.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/5ter en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst hekelt verzoekster dat zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming niet werd gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Te dezen stelt zij dat uit artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal moet oproepen voor een persoonlijk onderhoud en dat daar in welbepaalde gevallen van kan worden afgeweken, waaronder het geval waarin een volgend verzoek niet-ontvankelijk kan worden verklaard op basis van de verstrekte elementen. Volgens haar betreft het hier een mogelijkheid en dus een discretionaire bevoegdheid van de commissaris-generaal. Zij meent dat de verwerende partij dient te motiveren indien zij toepassing maakt van deze mogelijkheid, te meer gelet op het belang van een persoonlijk onderhoud, waarna zij een theoretische uiteenzetting geeft inzake de motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting over de behandeling van volgende verzoeken om internationale bescherming stelt verzoekster dat zij het oneens is met de redenen waarom haar beschermingsverzoeken eerder werden geweigerd. Zij vervolgt dat zij geen andere mogelijkheden heeft om de commissaris-generaal te overtuigen dat haar vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het (eventueel) overmaken van bijkomende documenten. Luidens het verzoekschrift kwam het vervolgens aan de commissaris-generaal toe om dergelijke elementen zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken en kan het louter verwijzen naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende worden beschouwd. Zij benadrukt dat de mogelijkheid immers moet bestaan om een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen door nieuwe verklaringen en documenten.

Vervolgens betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal zowel de inhoud van haar verklaringen als de draagwijdte van de onderzoeksplicht miskent. Na het herhalen van haar verklaringen over de mishandelingen die zij diende te ondergaan vanwege haar ex-partner en diens moeder en dat zij na de echtscheiding geen eigen woning meer had en afwisselend bij vrienden en familie in Kosovo en Albanië verbleef, benadrukt verzoekster dat zij deze feiten consequent uiteenzette en haar kwetsbaarheid kleuren als gescheiden vrouw in een omgeving waar zij *“waardeloos is en amper op steun kan rekenen”*. Volgens haar staat dat stigma en de reële onveiligheid die daaruit voortvloeit niet los van haar verzoek, maar bepalen dit wel de concrete bescherming die de autoriteiten haar in de praktijk kunnen en willen bieden. Dit blijkt, aldus verzoekster, uit het feitenrelaas van de bestreden beslissing dat door de commissaris-generaal zelf werd opgesteld. Verzoekster vervolgt dat het cruciaal is dat haar huidig beschermingsverzoek gedragen wordt door nieuwe en zwaarwegende medische ontwikkelingen die zich na de eerdere procedures hebben voorgedaan. Zij verduidelijkt dat zij, naast diabetes en een problematische bloeddruk, thans aan borst- en huidkanker lijdt, hetgeen zij met een omvangrijke bundel met recente medische stukken heeft gestaafd. Zij hekelt dat de commissaris-generaal erkent dat er meer dan twee honderd pagina's aan *“louter medische documenten”* werden doorgestuurd, maar besluit die niet aan het administratief dossier toe te voegen louter gelet op het feit dat het om meer dan twee honderd pagina's gaat. Door deze stukken niet op te nemen en dus ook niet te onderzoeken schendt de bestreden beslissing de verplichting om bij een volgend verzoek prioritair na te gaan of er nieuwe elementen of feiten zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Zij vervolgt dat de omvang van bewijsmateriaal geen wettige grond is om bewijs te negeren. Net het volume en de recente datum van de medische documentatie wijzen op nieuwe elementen die niet konden worden beoordeeld bij de eerdere beslissingen. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster in het kader van haar huidig beschermingsverzoek louter opnieuw naar medische problemen verwijst, hekelt zij dat de verwerende partij verzuimt te onderscheiden dat het niet om dezelfde medische problemen gaat als voorheen, maar om diagnoses van kanker en bijhorende behandelingen die per definitie nieuwe en potentieel levensbedreigende elementen vormen die een andere risico-inschatting vergen in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid van het voorhanden zijn van een reël risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij verwijdering wanneer essentiële zorg feitelijk niet toegankelijk is. Tot slot besluit zij dat het feit dat deze documenten niet aan het dossier werden toegevoegd illustreert dat zij evenmin zijn overwogen of beoordeeld, zodat de conclusie dat er geen nieuwe elementen bestaat niet staande kan blijven.

Voorts oppert verzoekster dat de bestreden beslissing de door haar aangevoerde onveiligheid reduceert tot louter socio-economische motieven en verwijst naar de algemene stelling dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen voldoende bescherming bieden. Zij meent dat deze abstracte veronderstelling niet volstaat wanneer er, zoals *in casu*, concrete en met verklaringen onderbouwde ervaringen van partner- en familiaal geweld worden aangehaald en er tegelijkertijd sprake is van een specifieke kwetsbaarheid als gescheiden vrouw zonder netwerk. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal zich bij het beoordelen van een volgend verzoek om internationale bescherming niet kan beperken tot een verwijzing naar eerdere afwijzingen, zeker niet wanneer de feitelijke constellatie door ernstige nieuwe pathologieën en door de post-scheidingssituatie is geëvolueerd. Wat dit laatste betreft, benadrukt zij dat zij verklaarde dat zij in de nasleep van haar huwelijk (lees: echtscheiding) geen eigen verblijf had, heen en weer pendelde tussen Kosovo en Albanië en in april 2022 naar België uitweek, een migratietraject dat de afkalving van haar sociale inbedding aantoont. Zij besluit dat het ontoereikend is om louter te stellen dat zij zich tot de autoriteiten had kunnen wenden zonder te onderzoeken of die bescherming, mede gezien haar geslacht, gezondheidstoestand en familiale context, effectief, beschikbaar en toereikend zou zijn.

Tevens hekelt verzoekster dat de bestreden beslissing, zonder afdoende motivering, de mogelijkheid ter zijde schuift dat de samenloop van factoren, zijnde ernstige en recent gediagnostiseerde ziektes, aantoonbare traumatische ervaringen, afwezigheid van opvang of familiale steun en de concrete belemmeringen om toegang te krijgen tot passende zorg, ertoe leiden dat een verwijdering een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, hetgeen rechtstreeks relevant is voor de beoordeling van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal niet gevold kan worden dat medische problemen geen verband houden met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat deze wel een risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming teweeg kan brengen, zeker wanneer de toegang tot wezenlijke zorg niet realistisch is en de persoonlijke context, zijnde een context van gender- en familie-gerelateerd geweld en sociaal isolement, de kwetsbaarheid aanzienlijk vergroot. Volgens verzoekster wordt de kernvraag van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet onjuist beantwoordt, door het voormelde te negeren of af te doen als reeds beoordeeld, terwijl er precies sprake is van nieuwe en zwaardere diagnoses die pas nadien zijn gerezen en gedocumenteerd.

Verder meent verzoekster dat de bestreden beslissing ook procedureel tekort schiet. Concreet wijst zij erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing meent dat er geen bijzondere procedurele noden zouden bestaan, zonder opnieuw een toetsing te doen aan de actuele toestand, hoewel zij intussen onder meer behandelingen voor kanker ondergaat en een aanzienlijke medische bundel heeft neergelegd. Zij meent dat een dynamische en individuele beoordeling minstens vergt dat deze actuele gezondheidssituatie in rekening wordt gebracht bij de inrichting van het persoonlijk onderhoud en de bewijswaardering. Zij besluit dat, door dit niet te doen en tegelijk het medisch dossier niet eens op te nemen, het recht op een daadwerkelijk onderzoek illusoir wordt.

Tot slot stelt verzoekster dat zij, gelet op haar preciaire situatie en medische achtergrond, tevens vreest om in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Albanië, hetgeen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. Deze elementen werden, aldus verzoekster, onvoldoende naar ernst beoordeeld door de commissaris-generaal.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek en in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster werkt evenmin uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft zij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.3. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen t, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Verzoekster verwijt de verwerende partij nergens in de bestreden beslissing te hebben gemotiveerd waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond. Verzoekster stelt dat, aangezien uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt om haar al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, de commissaris-generaal zijn beslissing hieromtrent dient te motiveren. De Raad kan verzoekster evenwel niet volgen waar zij tracht te laten uitschijnen dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer zij ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd. Verzoekster gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van diezelfde wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoekster niet opnieuw te horen eruit bestaat dat zij van oordeel was dat zij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekster ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom zij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Zij het nog opgemerkt dat tijdens verzoeksters interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek haar werd verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het commissariaat-generaal niet verplicht is om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk

onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek'). Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat zij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar derde verzoek om internationale bescherming te verduidelijken. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen.

Verzoekster, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door de verwerende partij te worden gehoord, toont, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook had verzoekster de kans om middels haar verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake haar verzoek om internationale bescherming, hetgeen zij – gelet op hetgeen volgt – niet (overtuigend) deed.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende geoordeeld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U heeft weliswaar tal van medische problemen, doch uit niets blijkt dat deze u ervan weerhouden hebben volledige verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat de verwerende partij geen rekening hield met haar actuele medische toestand en in het bijzonder dat zij intussen een behandeling krijgt voor kanker en zij een aanzienlijke bundel medische stukken indiende, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit voormelde passage van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal eerst verwijst naar de beoordeling van het (niet) voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden in haar hoofde naar aanleiding van haar vorige toestand, om vervolgens te oordelen dat zij in het kader van haar huidig beschermingsverzoek geen elementen bijbrengt die een ander licht werpen op deze beoordeling. Hierbij wordt expliciet benadrukt dat zij melding maakt van tal van medische problemen, maar er uit niets blijkt dat zij hierdoor niet op volwaardige en functionele wijze zou kunnen deelnemen aan haar derde procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Aldus blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening hield met haar actuele gezondheidstoestand. Verzoekster verduidelijkt nergens in haar verzoekschrift hoe haar actuele gezondheidstoestand tot een andere beoordeling inzake de bijzondere procedurele noden had moeten leiden of welke steunmaatregelen er in het kader van haar huidig beschermingsverzoek hadden moeten worden toegekend, laat staan hoe dit de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden

gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek.

2.3.7. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 oktober 2025, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij haar huidige, derde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.8. Verzoekster verwijst in het kader van haar huidig, derde, verzoek om internationale bescherming naar haar medische problemen. Concreet stelt zij borst- en huidkanker te hebben, alsook te lijden aan diabetes en problemen met haar bloeddruk (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d. 22 oktober 2025*, vraag 17, 20, 21, 24).

Ter staving van haar huidig beschermingsverzoek legde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel wat medische documenten neer. Op 27 oktober 2025 stuurde haar advocaat een e-mail naar de commissaris-generaal met een bijkomende bundel met meer dan tweehonderd pagina's aan medische documenten. De Raad stelt, samen met verzoekster, vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing overweegt dat zij deze documenten niet opnam in het administratief dossier omdat het ging om meer dan tweehonderd pagina's louter medische documenten. Echter, bij een volledige lezing van het administratief dossier, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de commissaris-generaal zich uiteindelijk toch (terecht) bedacht en deze stukken toch toevoegde aan het administratief dossier. In de map 'documenten' van het administratief dossier zit er een e-mail van verzoeksters advocaat van 27 oktober 2025, met daarbij gevoegd twee *screenshots* van de eerste pagina (met medische informatie) van twee documenten van honderddertien en honderdzeventien pagina's, waarvan het aantal pagina's telkens gemarkeerd staat. Diezelfde e-mail is nog een tweede keer terug te vinden in de map 'bijkomende informatie', zij het met daarbij gevoegd verschillende bundels medische documenten. De drie bundels bestaan uit honderddertien pagina's, waarvan de eerste pagina overeenkomt met het eerste voormelde *screenshot*. De overige drie bundels bestaan in totaal uit honderdzeventien pagina's, waarvan de eerste pagina ook overeenkomt met het voormelde tweede *screenshot*. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen stukken aanwijst die zij via haar advocaat trachtte over te maken op 27 oktober 2025 en die niet aan het administratief dossier, met inbegrip van voormelde bundels in de map 'bijkomende informatie', werden toegevoegd. Aldus kan, zo weze herhaald, aangenomen worden dat de door verzoeksters advocaat op 27 oktober 2025 overgemaakte medische documenten wel degelijk werden toegevoegd aan het administratief dossier en dat de andersluidende bewering in de bestreden beslissing een uitermate pijnlijke vergissing van de verwerende partij betreft.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuw element, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.9. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, derde, verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.10. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming beroept op haar medische toestand en in het bijzonder op het feit dat

zij borst- en huidkanker heeft, aan diabetes lijdt en problemen heeft met haar bloeddruk. Dit betreffen elementen die dezelfde zijn of in het verlengde liggen van de elementen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige twee verzoeken om internationale bescherming.

In deze wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op 29 november 2022 besloot tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming en haar internationale bescherming weigerde. Dit onder meer omdat zij niet aannemelijk maakte dat haar medische problemen onder het toepassingsgebied van internationale bescherming vallen en zij evenmin aannemelijk maakte dat dit het geval is voor wat betreft de door haar aangehaalde socio-economische overwegingen. De Raad heeft bij arrest nr. 299 378 van 22 december 2023 deze beoordeling bevestigd. Verzoekster diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde. Vervolgens besloot de commissaris-generaal op 14 juni 2024 tot de niet-ontvankelijkheid van verzoeksters tweede beschermingsverzoek en werd er geoordeeld dat de door haar aangehaalde bijkomende elementen inzake haar medische en socio-economische toestand geen nieuwe elementen waren die de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming. Het ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 323 213 van 12 maart 2025 en hiertegen werd geen cassatieberoep ingediend. Ook deze beoordeling is bijgevolg definitief.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij “*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*”, m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoekster kan gevolgd worden in haar gestelde dat zij naar aanleiding van haar volgend beschermingsverzoek enkel bijkomende verklaringen en documenten kan voorleggen. Te dezen benadrukt de Raad andermaal dat haar volgend verzoek echter enkel ontvankelijk kan worden verklaard indien deze bijkomende verklaringen en stukken (inzake haar eerder aangehaalde problemen) de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de door haar in het kader van haar huidig verzoek bijgebrachte elementen en heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, betreffen de meeste medische problemen waarvan zij in het kader van haar huidig beschermingsverzoek melding maakte of die worden omschreven in de door haar in dit kader neergelegde medische stukken geenszins nieuwe diagnoses. Zowel haar huidkanker, diabetes en problemen met haar bloeddruk werden reeds aangehaald in het kader van haar vorige twee verzoeken om internationale bescherming. Hierover werd, zo weze herhaald, op definitieve wijze geoordeeld dat deze problemen niet onder het toepassingsgebied vallen van internationale bescherming, ook niet in samenhang gezien met haar socio-economische problemen. Het louter herhalen van deze problemen vermag geen afbreuk te doen aan deze beoordeling. In het kader van haar huidig beschermingsverzoek worden enkel bijkomende evoluties aangaande deze diagnoses alsook bijkomende medische problemen aangehaald, zonder te verduidelijken hoe deze evoluties en/of bijkomende problemen, al dan niet samen gezien met haar reeds eerder aangehaalde problemen, wel onder het toepassingsgebied van internationale bescherming zouden kunnen vallen. Evenmin maakt verzoekster *in concreto* aannemelijk dat haar actuele medische toestand, samen gezien met haar socio-economische toestand, de kans aanzienlijk groter maakt op het toekennen van internationale bescherming. De door verzoekster in het kader van de administratieve procedure van haar huidig beschermingsverzoek neergelegde medische documenten, met inbegrip van de medische documenten die haar advocaat via e-mail overmaakte op 27 oktober 2025, bevestigen enkel de voormelde medische problemen en doen aldus geen afbreuk aan het voorgaande.

Te dezen benadrukt de Raad nog dat in het voormelde geenszins betwist wordt dat medische problemen, socio-economische overwegingen, of een samenloop van de twee in uitzonderlijke omstandigheden kunnen aanleiding geven tot internationale bescherming. Wat betreft socio-economische overwegingen, onderstreept

de Raad dat deze onder het toepassingsgebied van internationale bescherming kunnen vallen indien wordt aangetoond dat men op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij men niet zou kunnen voorzien in elementaire levensbehoeften. Wat betreft medische problemen (al dan niet gezien samen met socio-economische overwegingen), merkt de Raad op dat deze aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming indien men aannemelijk maakt dat deze problemen (of het gebrek aan behandeling ervan) aanleiding geven tot vervolging of dat er sprake is van ernstige schade omdat de autoriteiten van het land van herkomst op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding bij terugkeer zullen ontzeggen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster hier niet in slaagde in het kader van haar opeenvolgende beschermingsverzoeken. Haar theoretisch betoog in het verzoekschrift in dit verband is dan ook niet dienstig en zij maakt, voor wat betreft het geheel van haar op heden bestaande medische problemen, op generlei wijze aannemelijk en brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij terugkeer naar haar land(en) van herkomst geen toegang zou hebben tot de benodigde medische behandeling.

Indien verzoekster meent dat zij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar haar land(en) van herkomst, dient zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat zij reeds tot twee maal toe heeft gedaan en waarvan het tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de tweede aanvraag ingestelde beroep bij de Raad nog hangende is.

2.3.11. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoekster in het kader van haar huidig, derde, verzoek om internationale bescherming geen andere elementen aanhaalt.

2.3.12. Gelet op het voorgaande is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoekster zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, zo weze herhaald, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar huidig, derde, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.15. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan geenszins worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.16. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.17. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS